

Under sommaren och förhösten tränar jag liksom många andra våra jakthundar som mest.

FOTO: HÅKAN DEGSSELIV/ARKIV

Förlåt storstadfamiljen – jag är ingen otäck tant, bara en jakthundsägare

Under sommaren och förhösten tränar jag liksom många andra våra jakthundar som mest. Det handlar om att – i koppel eller lina – träna alla de moment som vi förväntar oss att de ska utföra under skarp jakt. Då ska allt fungera klockrent. Det ligger många timmars träning och mycket tålamod bakom en duktig jakthund. Det är otroligt roligt att träna hund, inte minst är det roligt att lära känna unghundar och väcka deras intresse för det de är ämnade till att göra.

Vi tränar inte hundarna bara för jakten i sig utan också för att bli duktiga eftersökshundar. En eftersökshund används för att spåra trafikskadat eller skadskjutet vilt. Hundarna tränas för att följa släpspår och blodspår – utan att intränga sig för doftspår eller vittring från oskadat vilt. Syftet är att den färdigmeriterade hunden ska kunna användas i skarpt läge när så behövs under jakt eller då något vilt blivit påkört.

Därför har jag genom snår och över myrar gått många steg med en älgklöv eller annan del av vilt i retrieverkoppel släpande efter mig. I handen har jag en PET-flaska med nötblod som droppas efter släpspåret upp och ner, i vinklar och ibland inte alls under ett så kallat bloduppehåll. Hunden ska sedan efter ungefär ett dygn ta spåret och hitta vilt delen genom att spåra upp till en kilometer.

Vår fjällvärld och djupa skogar lockar människor på semesteräventyr, inte minst under sommaren. Därför händer det ibland att jag träffar på en och annan turist under hundträningen. Lite fundersamma är de kanske över varför en människa sitter i en lite gummijolle och under ljudliga smållar kastar döda fåglar i vattnet eller om det verkligen är helt normalt att i skogen till

Vi tränar inte hundarna bara för jakten i sig utan också för att bli duktiga eftersökshundar. En eftersökshund används för att spåra trafikskadat eller skadskjutet vilt.

synes planlöst gå omkring med en älgklöv i släptåg.

Precis så var det när jag en fin tidig sommarmorgon i närheten av vårt hem träffade på en familj med två små barn som skulle ut och fjällvandrade. Jag höll på att lägga ett spår till min retriever och hade en död gräsand i retrieverkoppelt som jag släpade efter mig. Som vanligt hade jag spillt lite nötblod när jag hällde upp blodet i flaskan varför min ljusa tröja liksom större delen av min vänstra arm var rödprickig. Inåtvänd mumlade jag för fullt för att hålla rätt på stegen och vinklarna. Plötsligt hör jag ett tjut och en liten röst som ropar ”Maaammma – en otäck tant!!!” Jag stod plötsligt öga mot öga med hela storstadfamiljen och förstod hur det hela såg ut. Visst hade mamman och pappan läst om att det fanns original i Norrland – men aldrig trodde de att de skulle få träffa ett. Än värre blev det när jag leende försökte förklara vad jag egentligen höll på med – andhämtning. Barnen började gråta. Mamman stirrade på den döda gräsanden i koppelt med-

an pappan stirrade på alla mina blodfläckar med avsky. Efter en kort stund gick jag suckande därifrån och önskade de en trevlig fjälltur. Som om de skulle få det.

Vad jag egentligen ville säga till familjen var att det jag höll på med syftade till att minska lidandet för många vilda djur som blivit skadade och att vi ska vara stolta över vår lagstiftning i Sverige som kräver eftersök på skadat vilt. Det finns så många duktiga hundar och förare där ute som arbetar med skarpa eftersök. Eftersökshundar måste liksom alla arbetande hundar få sin utbildning för att kunna bli duktiga – och då behövs mycket träning ute i skog och mark.

Så – förlåt storstadfamiljen – jag är ingen otäck tant utan bara en vanlig jakthundsägare som tränar sina hundar för att de ska bli duktiga på det de är ämnade till. Att bli euforisk över en död kråka vid vägrenen eller att krama om en djurägare som kommer med en påse med frusna älgklövar är alltså helt normalt och en viktig del av mitt liv som jakthundsägare. Tack för att ni förstår vårt goda arbete.

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se